

allemaal properkens uitgedost, een strooien hoedje op het hoofd en onder hun witte col hadden ze hun "mondmuziekske" of fantaisiestrikje aan en in de hand op de hoop toe een wandelstokje. Ge moet niet vragen wat bekijks die jongens hadden, wanneer zij in 't geboorte naar de herbergskes gingen, waar meestal een piano-orgeltje stond, en de meisjes van den buiten dan tot de dans uitnodigden.

Het moet bij zekereren De Spiegeleer of beter gekend als Mollekesze-peet geweest zijn dat het clubke daar binnenstuikte, waaronder Kaar, Achiël, Miel, Pee, Flore en natuurlijk Mone Drieghe. Op een verhoog zat een akkordionist en een trommelaar en die gaven maar katoen, zoveel ze maar konden. Op één twee drie, hadden onze Wetteraars allemaal een mokske vast en op de tonen van een goeien open polka waren ze aan 't ronddraaien en aan 't zwieren à volonté en fezelden de meiskes van alle zoete woordekes toe. Almeteens vloog de herbergdeur wagewijd open en daar stonden een tiental verbolgen gasten uit de Kortenbos, die met geen goede bedoeling, onze dansers al een tijde in de gebuurte waren gevolgd en hun hier kwamen uitdagen en vragen : Op hoeveel tijd kunt ge naar Wetteren lopen. Onze jongens, die de spreuk ook al kenden van hij loopt ginder of hij ligt ginder, verkozen dus van weg te spinnen, doch werden achterna gezet door de anderen. Een geluk dat ze konden binnenvluchten bij Saze Wannus, die hen zegde : Komt hier van achter, langs mijn hof, en zo gebeurde het dat onze Wetterse typkens langs een omweg, terug wat verder op de slechte kalseien aan 't "vliegende Peerd" terecht kwamen, waar ze van alteratie in 't herbergske een goede druppel dronken. Mone, Achiël en Peken zwoeren nooit meer naar de Kortenbos te gaan. Kaar echter dacht er anders over, want die haalde daar zijn meiske, waarmede hij nadien in 't huwelijk trad.

Destijds bestond er in de Brugstraat een sociëteitje bij Geertjen Bové en bij het stichten kreeg het de naam van de "Vriendenkring". Zijn dappere en ijverige voorzitter was Mone Drieghe en de leden waren meestal jongelingen uit onze burgerij. Wat die mannen allemaal bedisseld

en geschoteld hebben zou mij te ver leiden om dit hier allemaal op te sommen, maar dit weet ik uit goede bron, dat ze zekere feestavond na hun soupetje een tombola zouden houden, waarin elk lid een prijs mocht inbrengen, volgens zijn vermogen. Op het punt van met de tombola te beginnen, wordt er de voorzitter attent op gemaakt dat er van hem geen prijske bij is. Wacht maar, zegde Mone, ze zijn wat in retard en ik verwacht ze alle minuten en werkelijk, het woord was nog maar uitgesproken of aan de herberg hoorde men nog al veel gerucht van precies kisten die werden afgeladen en versmeten. Meteen vloog de deur open, waarop Mone met een air zegde : Hier zijn mijn prijzen, welke ik aan de maatschappij gratis ten beste geef en waarlijk, grote bakken werden naar binnen geduwd en wachtten op de gelukkige winnaars, want volgens Mone waren het de hoofdprijzen.

Het lot viel aan Peken en Oscar, die maar moesten zien wat er van binnen in stak. Nadat het deksel met een breekijzer verwijderd was, zagen ze eerst een hele boel schavelingen en zagemeel. Zoeken, zegde Mone, ge zult content zijn. En terwijl moeder Bové heel haar café zal volligen met de afval van Mone zijn werkstal, vonden de gelukkige winnaars eindelijk een pakske met in veel gazetten en papier gedraaid, hun hoofdprijs of een droge haring van Tiste van Hoecke.

Wordt vervolgd.